

ENS TELETRANSPORTEM?

Com cada divendres a la tarda, després de l'escola, el Pau, un nen de sis anys, es prepara la motxilla perquè no li falti de res: la llanterna, la gorra, el berenar, i una xocolatina.

El Pau i els seus tres amics queden a primera hora de la tarda, a la Plaça de l'Església del poble per anar d'excursió a la cova del Rector. Quan es troben marxen tot decidits encaminats a l'aventura d'una tarda de tardor.

Enjogassats i divertits s'ho passen pipa. Grimpant puguen fins la roca de la cova. Quan hi entren obren els frontals i les llanternes per veure-hi millor. Les seves ombres els fan agafar esgarrifances i criden sentint l'eco de mil veus fantasmagòriques: les seves pròpies veus. Després de jugar repeteixen el costum de quan es va a la cova del Rector. Pujar a la campana de la cova, un forat en el qual s'hi ha de pujar grimpant.

Tots plegats s'asseuen en rotllana per berenar i després d'haver xerrat animadament dels fantasmes de la cova, recullen i fan camí de tornada cap a casa, mentre es fa fosc.

El Pau en arribar a casa, explica que s'ho han passat pipa a la cova misteriosa i reafirma que hi han fantasmes. Però ràpidament se n'adona. La mare plora.

- Mare, que et passa?

- S'han emportat el pare a la presó. – Respira a fons - Recordes aquell dia quan vam parlar tots tres que això podia passar? Et vam explicar com estimàvem el nostre petit país.

- No entenc res mare. Per això se l'han emportat? Per estimar? Jo vull veure el pare!

- Això no pot ser fill – contesta - El pare està en una la presó de Madrid. A qui han de tancar, no el tanquen. A qui defensa els drets i llibertats del seu poble, el castiguen tancant-lo.

- Tinc una idea mare – diu el Pau d'una revolada.- I si ens teletransportem fins on és el pare? Així estarem tots junts com sempre.

- Ara ja és hora de sopar. Parem la taula. – diu la mare senyalant la cuina i mirant el terra.

El Pau triga a contestar.

- No tinc gana. No soparé. Me'n vaig a dormir. No pot ser. No, no i no!

El Pau entre sanglots se'n va a la seva habitació i la mare el segueix.

La mare acaront-lo, el tranquil·litza i li explica en veu baixa, el seu conte preferit, que parla d'una bruixa molt llesta i poderosa.

En Pau seguint el fil del conte afegeix incorporant-se de cop.

- Ja està, ja ho tinc! Avisarem la bruixa sàvia perquè teletransporti el pare fins aquí.

- Si - li diu la mare. L'avisarem i tant.

- Ella ens ajudarà.

La mare s'adorm al costat del Pau amb el conte entre les mans mentre una llàgrima de por i d'incertesa se li escapa sense avisar.

A poc a poc el Pau s'adorm i somia amb la cova misteriosa. Pujant per la campana hi troba l'amagatall de la bruixa sàvia. En veure-la, s'hi acostava amb timidesa i li explica tot. Li demana que tot torni a ser com abans.

Amb un toc de vareta màgica, el pare surt teletransportat del forat de la cova, i entre abraçades, rialles i petons, marxen tots dos corrent cap a casa.

Dedicat als nostres polítics que estan privats de llibertat, als seus fills, a les seves famílies i en especial a les mares que estan fetes "a prova de bomba" i que en aquestes circumstàncies han de fer de mare i de pare.

Va per elles.

Pseudònim: Patró.